

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 13 0 К 003738 17 Кж 21
Бања Лука, 20.7.2017. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Весне Антонић, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Горјане Попадић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибих, у кривичном предмету против оптуженог Д.Р., због кривичног дјела тешке крађе из члана 232. став 3. у вези са чланом 23. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама оптуженог и његовог браниоца, изјављеним против рјешења Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003738 16 К 2 од 11.7.2017. године, у сједници вијећа одржаној дана 20.7.2017. године, донио је

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Одбијају се, као неосноване, жалбе оптуженог Д.Р. и његовог браниоца, изјављене против рјешења Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003738 16 К 2 од 11.7.2017. године.

О б р а з л о ж е њ е

Рјешењем Окружног суда у Добоју број 13 0 К 003738 16 К 2 од 11.7.2017. године, а након изрицања првостепене пресуде продужен је притвор против оптуженог Д.Р. из члана 197. став 1. тачке а) и в) Закона о кривичном поступку Републике Српске (у даљем тексту: ЗКП РС) и по том рјешењу може трајати најдуже још 9 (девет) мјесеци.

Против тога рјешења благовремено су изјавили жалбе оптужени и његов бранилац М.Ц., адвокат из Б.Л. Оптужени не наводи основе побијања, а предлаже да се његова жалба уважи, притвор укине и одреде мјере забране. Бранилац оптуженог рјешење побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона и погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, са приједлогом да се жалба уважи, рјешење преиначи, притвор укине и одреде мјере забране или да се рјешење укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Разматрајући спис, побијано рјешење и жалбе, одлучено је као у изреци овог рјешења из следећих разлога:

Неосновано се у жалбама истиче да није било мјеста продужењу притвора због непостојања основане сумње и одсуства притворских разлога из члана 197. став 1. тачке а) и в) ЗКП РС, као и због тога што се сврха притвора може остварити и мјерама забране, због чега продужење притвора није неопходно.

У поступку одређивања и продужења притвора након изрицања пресуде не тражи се постојање основане сумње као услова за притвор, већ само постојање разлога из члана 203. став 1. ЗКП РС. Ради тога се у жалбама неосновано истиче да у овом случају није испуњен општи услов за продужење притвора садржан у постојању основане сумње.

Жалбеним приговорима браниоца не може се оспорити правилност и потпуност утврђених одлучних чињеница, као ни ваљаност датих разлога за постојање притворског разлога из члана 197. став 1. тачка а) ЗКП РС. Ово из разлога што је побједано рјешење правилно утврдило да се оптужени налазио у бјекству пошто му је у истрази укинут притвор и да је лишен слободе по потјерници. Ово и сама жалба прихвата али неосноване приговоре усмјерава одсуству нужности да притвор и даље по том основу траје. Код оваквог стања ствари притвор је основано продужен јер је његова примјена и даље неопходна према оптуженом, у циљу обезбеђења његовог присуства и успјешног вођења кривичног поступка. За таква утврђења и закључак дати су ваљани разлози у образложењу побједаног рјешења, које у цијелости прихвата и овај суд, па се жалилац упућује на те разлоге.

Из података у спису произилази да је оптужени два пута осуђиван, а од тога и за кривично дјело против имовине, што и сама жалба прихвата као тачно. Ово првостепени суд правилно цијени као постојање нарочитих околности које оправдавају бојазан да ће он поновити кривично дјело. Основано се жалбом браниоца приговара да, према разлозима које даје, суд није утврдио постојање и бројност дијела за која је оптужени пријављен и да то није ни могао цијенити код доношења одлуке о продужењу притвора. Међутим, код постојања ранијих осуда које је суд утврдио и цијенио, ова чињеница сама за себе и у склопу тих доказа не може утицати на доношење другачије одлуке о продужењу притвора. Зато је првостепени суд правилно поступио када је утврдио постојање разлога из тачке в) цитираног закона и по том основу такође продужио притвор.

Из наведених разлога првостепени суд је правилно поступио када је оптуженом продужио притвор након изрицања пресуде, због чега жалбе оптуженог и браниоца нису основане, јер се и по оцјени овога суда мјерама забране не би могла остварити сврха даљег несметаног вођења кривичног поступка.

Ваљало је стога жалбе одбити као неосноване на основу члана 337. став 3. ЗКП РС и одлучити као у изреци овог рјешења.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
Весна Антонић

Тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић